

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθα σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία...»

15) ΜΕΡΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 565

Ἔτος ΚΔ'.

1 Μαΐου 1969 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Ἡ Ὁρθοδοξία

Οὐδέποτε ἄλλοτε ἢ Ὁρθοδοξία ἐδοκιμάσθη ὅσον σήμερον. Δεινοὶ πολέμιοι, ἐξωτερικοὶ καὶ ἐσωτερικοὶ ἐμφανεῖς καὶ ἀφανεῖς βάλλουν κατ' αὐτῆς μετὰ μένους καὶ ἐξοντωτικῆς κακότητος. Καὶ εὐεξήγητον μὲν εἶναι οἱ αἰρετικοὶ καὶ ἐχθροὶ τῆς νὰ πολεμοῦν ταύτην: Εἶναι ὁμως πάντῃ ἀδιανόητον νὰ πολεμῇται αὕτη ὑπὸ τῶν οἰκείων τῆς πίστεως.

Ἴδου! οἱ ταγοὶ καὶ οἱ ποιμένες τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ ὑπερμεσοῦντος 20οῦ αἰῶνος! Οὗτοι ἐρωτοτροποῦντες πρὸς τὴν Δύσιν εἶναι πρόθυμοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ προδώσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ νὰ ἀπεμπολήσουν πᾶν τὸ ἱερὸν καὶ ὅσιον ἔναντι πινακίου φακῆς!.. Συμπροσεύχονται καὶ συλλειτουργοῦν μετὰ τῶν αἰρετικῶν παρὰ τοὺς θεῖους καὶ ἱεροὺς Κανόνας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Μὲ τὸ πρόσχημα «τῆς ἀγάπης» καὶ «τῆς ἐνότητος» ἢ «ἐνώσεως» τῶν χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν νοθεύουν ἀσυγνώστως τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὑπὲρ ἧς οἱ θεοφόροι Πατέρες ἡγωνίσθησαν μέχρι αἵματος. Νοθεύουν τὴν

ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν διὰ τῆς καταπατήσεως Ἱερῶν Κανόνων καὶ παραδόσεων, ἐνῶ ρίπτουν ὑφειδῶς συνθήματα ἀγάπης, ἀλληλεγγύης, κατανοήσεως καὶ συναδελφώσεως τῶν πάντων.

Ἀς κόπτονται διὰ τὴν ἀγάπην, ἀλλὰ πρωτίστως διὰ τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας. Ἀς λάβουν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν τὸν τοῦς Ἀποστολικούς Κανόνας ΜΕΙ καὶ ΕΔΙ πρὸς ἀνάνηψιν πνευματικὴν καὶ ἐπάνοδον εἰς τὰ πάτρια.

Ἀς ἀφυπνισθοῦν διὰ τῆς μελέτης τῶν Ἀποστολικῶν καὶ Πατερικῶν ὑποθηκῶν συνειδητοποιοῦντες πλήρως, ὅτι μόνον ἡ Ὁρθοδοξία σώζει, ἐνῶ ἡ αἵρεσις κολάζει. Ἴδου, τί ὁ Μ. Βασίλειος λέγει περὶ τῆς ἀνοθεύτου καὶ ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως: «Φανερά ἐκπτώσεις πίστεως καὶ ὑπερηφανείας ἢ τὸ ἀφαιρεῖν τι τῶν γεγραμμένων, ἢ τὸ ἐπεισάγειν τι τῶν μὴ γεγραμμένων». Ὁ δὲ ἱ. Χρυσόστομος ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος ἀποφαίνεται οὕτως: «Καθάπερ ἐν τοῖς βασιλικαῖς νομί-

σμοισιν ὁ μικρόν τι τοῦ χαρακτηῖρος περικόψας, ὅλον τὸ νόμισμα κίβδηλον εἰργάσατο· οὕτω καὶ ὁ τῆς υἱοῦς πίστεως καὶ τὸ βραχύτατον ἀνατρέψας τῷ παντί λυμαίνεται, ἐπὶ τὰ χείρονα προΐων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς..... καὶ ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἀνέτρεψαν οἱ καὶ μικρόν τι καινοτομοῦντες» (Ὑπόμν. πρὸς Γαλ. Α' 7).

Δὲν σώζει λοιπὸν τοὺς Ποιμένας ἡ νοσηρὰ ἀγάπη καὶ Δυτικοπληξία, ἀλλ' ἡ υἱῆς ἀγάπη καὶ μέχρι θανάτου προσήλωσις πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἄν θέλουν νὰ σωθοῦν καὶ σώσουν οἱ Ποιμένες πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ κινῶνται καὶ νὰ ἐνεργοῦν ἐν τῷ Πνεύματι, τὸ ὁποῖον διέπει τὸ ἐπτασύνοδον τῶν 8 πρώτων αἰώνων καθεστῶς.

Δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ νοθεύουν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ νὰ διδάσκουν οὕτω τὸν «πιστὸν τοῦ Κυρίου λαόν» πλανῶντες καὶ πλανώμενοι. Ἄς ἐπιστρέψουν εἰς τὸ γνήσιον καὶ ἀνόθευτον πνεῦμα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἄς συναισθανθοῦν καὶ κατανοήσουν, ὅτι μόνον εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν σώζεται ὁ ἄνθρωπος, ἡ ὁποία κατέχει τὴν σώζουσαν ἀλήθειαν, δηλαδὴ τὴν ἱεράν παρακαταθήκην τῶν Σεπτῶν Δογμάτων, Κανόνων καὶ Παραδόσεων.

Δὲν ἀρκεῖ ὅμως μόνον ἡ σταθερὰ προσήλωσις εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Αὕτη πρέπει νὰ συνδυάζεται μὲ τὴν Ὁρθοπραξίαν κατὰ τό: «δεῖξον μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου» διὰ νὰ ἐπιτυγχάνεται ἡ πνευματικὴ ἀρτίωσις καὶ ὁλοκλήρωσις τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἡ ἀναβίβασίς του εἰς ὕψη ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος.

Ὁρθοδοξία—Ὁρθοπραξία! Ἰδοὺ ὁδὸς ἀγούσα πρὸς τὴν πνευματικότητα, τὴν ἠθικὴν τελείωσιν, τὴν θέωσιν.

Ἄς προσπαθήσωμεν πάντες ἡ ζωὴ μας νὰ ἀκτινοβολῇ τὸ φῶς τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως διὰ νὰ γίνωμεν φῶς τοῖς «ἐγγύς καὶ τοῖς μακρὰν» καὶ νὰ διδάξωμεν ὅλους διὰ τοῦ ἁγίου μας παραδείγματος, ὅτι μόνον διὰ τῆς Ὁρθόδοξου πίστεως σώζεται κανεὶς καὶ διὰ τῆς ἐμμονῆς

εἰς τὴν ἀλήθειαν ἀγιάζεται, ὡς τοῦτο ἐζήτησεν ὁ Κύριος ἀπὸ τὸν Οὐράνιον Πατέρα Του.

«Ἀγιάσον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου».

ΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

«Διὸ οὐκ ἐκκακοῦμεν, ἀλλ' εἰ καὶ ὁ ἕξω ἡμῶν ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινεύεται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ».

Τὸ σῶμα ὡς φθαρτὸν μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου φθείρεται καὶ μαραίνεται ὡς τὸ ἄνθος. Ἡ ψυχὴ ὅμως ἀναθάλλει, ἀκμάζει καὶ ἀνανεοῦται καθ' ἑκάστην μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ποία ψυχὴ ἀνανεοῦται; καὶ κατὰ ποῖον τρόπον; ἀνανεοῦται ἡ ψυχὴ τοῦ πιστοῦ, τοῦ ἀγαπῶντος τὸν Χριστὸν καὶ ἀγωνιζομένου ὑπὲρ τῆς ἀποκτήσεως τῶν ἀρετῶν. Ἀνανεοῦται ἡ ψυχὴ τοῦ χριστιανοῦ, ὁ ὁποῖος ἐλπίζει, χαίρει, προσεύχεται ἀλλὰ καὶ πάσχει ὑπὲρ τοῦ Χριστοῦ. Περί αὐτῆς τῆς ἀνακαινίσεως κάμνει πολὺν λόγον εἰς τὰς ἐπιστολάς του ὁ ἀπ. Παῦλος. Ἰδοὺ συγκεκριμένως τι ἀναφέρει εἰς αὐτάς: «καὶ μὴ συσχηματίζεσθαι τῷ αἵωνι τούτῳ, ἀλλὰ μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον» (Ρωμ. 12,2) β) «μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν» (Κολ. 3,10) γ) «οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ καλὴς συνειδήσεως καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου» (Τίτ. 3,5) ε) «ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομὴ τι ἰσχύει οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ καινὴ κτίσις» (Γαλ. 6,15) γ) «εἰ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαία παρῆλθεν. Ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα» (2 Κορινθ. 5,17) καὶ ἄλλα πολλά.

Ἐκ πάντων τούτων τῶν ἱερῶν λογίων τοῦ θεοκήρυκος Παύλου καταφαίνεται ἄριστα πόσῃ μεγίστην σημασίαν ἀπέδιδεν οὗτος εἰς τὴν ἀναγέννησιν, «τὴν καινὴν κτίσιν» τοῦ χριστιανοῦ, ὁ ὁποῖος ὀφείλει νὰ ἀνακαινίζεται ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ καὶ νὰ ἀνανεοῦται διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς διηνεκοῦς ἀγωνιστικότητος καὶ προσπαθείας. Ἡ ἀνακαινίσις αὕτη εἶναι ἡ μόνη, ἣτις δύναται νὰ πληρώσῃ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν χαρὰς ἀνεκλαλήτου καὶ ἀναφαιρέτου καὶ νὰ τὴν ἐξαγιάσῃ καὶ παραστήσῃ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἁγίαν καὶ ἁμωμον.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

13

Ὁ Ἀθανάσιος ἐξηκολούθησε τὸ ταξίδιον, ὀλίγον δὲ μετὰ ταῦτα ἔλαβε τὴν πρόσκλησιν τοῦ Αὐτοκράτορος διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Αὐλὴν του. Ἀμέσως δέ, χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἀνεχώρησεν εἰς Νικομήδειαν.

Ὁ Κωνσταντῖνος ὑπεδέχθη εὐμενέστατα καὶ ἐγκαρδιότατα τὸν Ἀθανάσιον. Ὁμίλησε πρὸς αὐτὸν μετὰ σεβασμοῦ, ὡς πρὸς ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ. Μολοντί πολλαὶ σικοφαντικαὶ κατηγορίαι εἶχον διαδοθῇ εἰς βάρος τοῦ Ἀθανασίου, ὁ Κωνσταντῖνος δὲν ἐπίστευσεν εἰς καμμίαν ἀπὸ αὐτῶν. Ἦτο καρδιά λεπτὴ καὶ ἀγαθὴ, ἀλλὰ χαρακτὴρ ὀλίγον ἀσταθὴς καὶ ἐμμετάβολος.

Καθ' ὃν χρόνον ὁ Ἀθανάσιος εὐρίσκετο εἰς τὴν Νικομήδειαν, ὁ Εὐδόκιμος ἐξέφαινε νέας κατ' αὐτοῦ σικοφαντίας, τὰς ὁποίας ἐγνωστοποίησε πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα. Παρουσίαζε δὲ αὐτὸν τὸν Ἀθανάσιον ὡς ἁσεβῆ καὶ βέβηλον, προσθέτων: «Εἶναι τύραννος τοῦ λαοῦ. Εἶναι συναμότης, ἐχθρὸς τοῦ Αὐτοκράτορος».

Μολοντί αἱ κατὰ τοῦ Ἀθανασίου κατηγορίαι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς παρουσιάσθησαν ὡς ἀπίθανοι, ἐν τοῖς τοῖς, λόγῳ τῆς σοβαρότητος αὐτῶν, ἐκρίθησαν ἄξια νὰ ἐξετασθῶσι. Ὁ Αὐτοκράτωρ λοιπὸν συνήγαγε τὸ συμβούλιόν του εἰς προάστειόν τι τῆς Νικομηδείας, καὶ ἐκεῖ ἤκουσεν αὐτοπροσώπως τὸν Ἀθανάσιον ἀνατρέποντα τὰς κατηγορίας του. Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐκηρύχθη ἁθῶς, πρὸς πλήρη κατασχόνην τῶν ἐχθρῶν του. Διὰ νὰ καταστῇ δὲ περιφανέστερος ὁ θρίαμβος τοῦ Ἀθανασίου, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐξέπεμφεν αὐτὸν μετὰ πάσης τιμῆς, γράψας συγχρόνως ὁ ἴδιος πρὸς τὸν λαὸν τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας καὶ βεβαιῶν, ὅτι ὁ Ἐπίσκοπος Ἀθανάσιος εἶχε κατηγορηθῇ ψευδῶς.

Ἀλλ' ὁ Εὐδόκιμος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν ἐνέμειναν μετὰ πείσματος εἰς τὸ κακόν. Σιγήσαντες προσωκαίως, ἔθεσαν μετὰ τινα χρόνον εἰς κυκλοφορίαν νέαν σικοφαντικὴν κατηγορίαν, περισσότερον φρικτὴν καὶ ἀποτροπαικνὴν. Ἰσχυρίσθησαν, ὅτι Ἐπίσκοπος τις τῶν αἵρετικῶν Μελιτιανῶν, ὀνομαζόμενος Ἀρσένιος, ἐδόλοφονήθη ὑπὸ τοῦ Ἀθανασίου. Παρουσίασαν μάλιστα καὶ ἀνθρωπίνην τινα χεῖρα, διατεινόμενοι ὅτι ἦτο τοῦ δολοφονηθέντος Ἀρσενίου, τὴν ὁποίαν κατέσχον δῆθεν εἰς χεῖρας τοῦ Ἀθανασίου, ὅστις τὴν διετήρει διὰ νὰ χρησιμοποιεῖ «πρὸς μαγείας τινάς»!

Εἰς τὰς ἀρχάς ὁ Ἀθανάσιος δὲν ἐπρόσεξε τὴν κατηγορίαν. Δὲν ἐφαντάσθη, ὅτι τοιαῦτα τερατώδη ψεῖδη ἦτο δυνατόν νὰ γίνωνιν πιστεῦσά εἰς τὰ πλήρη. Δὲν παρήλθεν ὅμως πολὺς χρόνος καὶ ἠσθάνθη ἀρετὰ τὸ βάρος τῆς τερατώδους αὐτῆς κατηγορίας. Διότι ἡμέραν τινα τοῦ ἔτους 332 προσεκλήθη νὰ μεταβῇ εἰς Ἀντιόχειαν, διὰ νὰ δικασθῇ ὑπὸ τοῦ Δαλματίου ἀδελφοῦ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου.

Τὶ εἶχε λοιπὸν σιμῆς;

Οἱ Ἀρειανοὶ περιστοιχίσαντες ἐκ νέου τὸν Αὐτοκράτορα, ἐπανελάβον τὰς παλαιὰς κατ' αὐτοῦ σικοφαντικὰς κατηγορίας, προσθέσαντες εἰς αὐτάς καὶ τὴν νέαν περὶ τῆς δολοφονίας τοῦ Ἀρσενίου.

Καὶ διὰ μὲν τὰς παλαιὰς κατηγορίας εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ὅτι ἐκρίθησαν ἤδη καὶ ἐδικάσθησαν καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπερρίφθησαν, τὴν περὶ τοῦ δῆθεν φόνου δὲ τοῦ Ἀρσενίου ὑπόθεσιν, ἀνέθεσεν εἰς τὸν ἀδελφόν του Δαλμάτιον, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν ἐνοχὸν καὶ νὰ τιμωρήσῃ αὐτόν. Ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν προσέτι τὸν Εὐδόκιμον καὶ τὸν Θεόγνιδα, ὅπως ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῶν κριθῇ ὁ Ἀθανάσιος.

Ἡ ἐπιστολὴ διὰ τῆς ὁποίας ὁ Δαλμάτιος ἐκάλεε τὸν Ἀθανάσιον εἰς ἀπολογία, ἐπληροφόρησεν αὐτόν περὶ τοῦ κινδύνου, τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησεν εἰς βάρος του οἱ Ἀρειανοὶ περὶ τῆς ἀσυστάτου κατηγορίας. Ἐπειδὴ δὲ ἐγνώριζε καλῶς, ὅτι μὲ τὴν ἐνδεχομένην του καταδίκριμ, ὡς φονεὺς δῆθεν, θὰ ἐθιμάμβενον οἱ Ἀρειανοί, ἀπεφάσισε νὰ ἀμυνθῇ καὶ νὰ υπερασπίσῃ τὸν ἐαυτὸν του.

Μία τότε ἐσωτερικὴ πληροφορία ἐσχηματίσθη εἰς τὴν καρδίαν του, ὅτι ὁ Ἀρσένιος δὲν εἶχε δολοφονηθῇ, καὶ ὅτι εὐρίσκετο ἐν τῇ ζωῇ. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἀνένευσίν του. Χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, ἐζήτησε πληροφορίας ἀπὸ ὅλους τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ Ἐπισκόπους, ἐπὶ πλέον δὲ ἐξαπέστειλεν ἓνα ἐκ τῶν ἐμπιστῶν διακόνων του, μὲ τὴν ἐντολὴν, ὅπως διερευνήσῃ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς ἐρήμους ἀκόμη, διὰ νὰ ἀνέυρῃ τὰ ἔχνη τοῦ Ἀρσενίου.

Πιστὸς εἰς τὴν ἀνατεθεῖσαν εἰς αὐτόν ἐντολὴν ὁ Διάκονος, περιελθὼν πολλὰς ἐπαρχίας, ἀνεκάλυψεν ἐν τέλει τὸ κρησφύγετον τοῦ Ἀρσενίου εἰς Μονὴν τινα. Ἀλλ' ὅτε ἀφίχθη μετ' ἄλλων τινῶν εἰς αὐτήν, ὁ Ἀρσένιος εἶχεν ἀναχωρήσει, πληροφορηθεὶς τὴν ἀφίξιν τοῦ διακόνου. Συνέλαβεν ὅμως ὁ διάκονος τὸν ἡγούμενον τῆς Μονῆς, ὀνόματι Πίννην καὶ τινα μοναχὸν Ἠλίαν, ὅστις συνάδευσε τὸν Ἀρσένιον μέχρι τοῦ πλοίου ἀναχωροῦντα ἐκ τῆς Μονῆς, τοὺς ὁποίους ὠδήγησεν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν.

Ὁ Ἀρσένιος ἀνευρέθη! Ἡ φήμη αὐτῆς, διαδοθεῖσα ἀστραπαιῶς εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, ἐπέφερε σύγχυσιν εἰς τὰς τάξεις τῶν Ἀρειανῶν, ἐκ τῶν ὁποίων πολλοὶ ἐδυοπίστοιν. Ἀλλ' ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολὴ τοῦ συλληφθέντος πρεσβυτέρου Πίννης πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῶν αἵρετικῶν Μελιτιανῶν Ἰωάννην Ἀρχιῆφ, ἀπεστόμωσε τοὺς σικοφάντας, τοὺς ἠνάγκασε νὰ σιγήσουν, καὶ τοὺς ἐδύθισεν εἰς τὴν κατασχόνην. Ἰδοὺ τὸ κείμενον τῆς ἐπιστολῆς μεταφρασμένον: «τῷ ἀγαπητῷ ἀδελφῷ Ἰωάννη. Πίννης, πρεσβύτερος μονῆς Πτεμεγκόρκεως τῆς Ἀντιοπολίτου νομοῦ, χαίρειν.

» Θέλω νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἀπέστειλεν ὁ Ἀθανάσιος εἰς τὴν Θιβαΐδα κάποιον διάκονόν του διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὰ πάντα ἐνεκεν τοῦ Ἀρσενίου. Αὐτὸς συνήντη-

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

‘Ο ιερεύς καὶ αἱ ἀντορθόδοξοι προπαγάνδαι

Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια ἡ πατρίδα μας «διήλθε διὰ πυρός καὶ θ-
δάτος». Ὁ πόλεμος, ἡ πείνα, αἱ ἐκτελέσεις, αἱ σφαγαί,
οἱ ἐμπρησμοί, ὅλα ἀφθονα εἰς τὴν ἀγαπητὴν μας Ἑλ-
λάδα, τῆς ἔφεραν μίαν πολὺ βαρεῖαν δυστυχίαν, ὅπως
ἦτο φυσικόν. Καὶ θὰ ἐπερίμενε νὰ δείξουν ὅλοι ἀπέναν-
τί της οἴκτον, συμπόνειαν, ἀγάπην. Μὰ οἱ ἀντορθόδο-
ξοι προπαγανδισταί, προτεστάνται, παπισταί καὶ πε-
ρισσότερον οἱ ἀντίχριστοι χιλιασταί, ὥσάν λύκοι εἰς
τὴν ἀνεμοζάλην, ἐξεμεταλλεύθησαν τὴν δυστυχίαν τοῦ
λαοῦ μας καὶ ἐξεχύθησαν εἰς ὅλην τὴν χώραν. Ἐπι-
στρατεύουν δὲ ὅλην τὴν δολιότητα καὶ πανουργίαν.
Γλυκοχαιρετισμούς, χαμόγελα ἀφθονα, προσποιήσιν καὶ
ὕποκρισιν. Ἐλκυστικούς λόγους, ὑποσχέσεις, κάθε εἴ-
δους ὀλικά θοιγήματα. Καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ ἐπαύχουν
καλύτερα τὸν στόχον των. Νὰ ἀρπάξουν τὰ πρόβατα
τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τὰ κατασπαράξουν οἱ προβατόσχη-
μοι αὐτοὶ λύκοι.

Ὁ ιερεύς εἰς ἐπιφυλακὴν. Ἀκοίμητος εἰς τὸ χα-
ράκιμα τῆς πίστεως. Κανένα πρόβατον δὲν πρέπει νὰ
πέσῃ εἰς τὰς τεχνικάς παγίδας. Χρειάζεται, λοιπόν, νὰ
ἐτοιμασθῇ μία ἄγρυπνος καὶ ἐξυπνος παρακολούθησις
τῶν γνωστῶν καὶ ὑπόπτων προπαγανδιστῶν. Μόνος
του, ἀλλὰ καὶ μὲ εἰδικὸν συνεργεῖον ἀπὸ ἐκλεκτοῦς
χριστιανοῦς τῆς ἐνορίας, θὰ ἐπισκέπτεται τοὺς χρι-
στιανοὺς εἰς τὸ σπίτι καὶ θὰ τοὺς διαφωτίζῃ ἀκούρα-

σε πρώτους Πεκίσιον τὸν πρεσβύτερον καὶ τὸν Σαλ-
βανὸν τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἡλία... οἵτινες ὁμολόγησαν
εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ Ἀρσένιος εὐρίσκετο εἰς τὴν Μονὴν
μας. Μόλις ἐγὼ ἔμαθα τοῦτο, ἠνάγκασα τὸν Ἀρσέ-
νιον νὰ ἐπιβιβασθῇ ἐπὶ πλοίων καὶ νὰ πλεύσῃ πρὸς
τὰ καίτοι μέρη τῆς Αἰγύπτου μετὰ τοῦ μοναχοῦ Ἡλία.
Μετὰ τινα χρόνον ἐξαίφνης ἦλθεν ὁ διάκονος εἰς τὴν
Μονὴν συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ ἄλλους τινάς. Καὶ τὸν
μὲν Ἀρσένιον δὲν εἶδον, ἐπειδὴ, ὥς προσέειπον, εἴ-
χουμεν ἀποστείλει αὐτὸν εἰς τὴν Κάτω Αἰγύπτου, ἐμὲ
ὅμως, μετὰ τοῦ μοναχοῦ Ἡλία, ὅστις εἶχε παραλάβει
τὸν Ἀρσένιον, ὠδήγησεν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ
μᾶς προσήγαγεν εἰς τὸν Δοῦκα. Καὶ δὲν ἠμπορέσα
νὰ ἀνηθῶ, ἀλλ’ ὁμολόγησα ἐνώπιον τοῦ Δουκὸς ὅτι
ὁ Ἀρσένιος ζῇ καὶ δὲν ἐδόλοφονήθη. Τὰ αὐτὰ δὲ
ὁμολόγησε καὶ ὁ μοναχὸς Ἡλίας, ὁ παραλαβὼν τὸν
Ἀρσένιον. Διὰ τοῦτο σοὶ καθιστῶ ταῦτα γνωστά,
πάτερ, διὰ νὰ μὴ νομίζῃς ὅτι ἠμπορεῖς νὰ ἐξακολουθῇς
ὕποστηρίζων τὴν κατὰ τοῦ Ἀθανασίου κατηγορίαν.
Διότι εἶπον ὅτι ὁ Ἀρσένιος ζῇ καὶ ἐκρύπτετο εἰς
τὴν Μονὴν μας. Καὶ ἐγνώσθησαν ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν
Αἰγύπτου καὶ δὲν εἶναι δυνατόν πλέον νὰ κρυβῇ
τοῦτο».

Ἀλλὰ τί λοιπὸν ἀπέγινε ὁ Ἀρσένιος;

(Ἀκολουθεῖ)

στα. Θὰ κάμνῃ σχετικὰς ἐμιλίαις εἰς τὴν ἐκκλησίαν.
Θὰ μοιράζῃ εἰς τοὺς ἐνορίτας καὶ διαφωτιστικά φυλ-
λάδια.

Διὰ νὰ γίνουν ὅμως αὐτὰ μὲ ἐλπίδας ἐπιτυχίας
πρέπει ὁ ιερεύς νὰ εἶναι πολὺ καλὰ ἐνημερωμένος ἐ-
πάνω εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς κατηχητικῆς διδασκαλί-
ας τῶν κακοδόξων. Ἐπομένως ἐπιβάλλεται νὰ μελετᾷ
δογματικὰ σχετικὰ βιβλία. Καὶ τοιαῦτα ὑπάρχουν πολ-
λὰ εὐτυχῶς. Θὰ ζητῇ δὲ πάντοτε ὁδηγίαις ἀπὸ τὸν Ἐ-
πίσκοπόν του.

Ἰδιαιτέρως ὅμως θὰ προσέξῃ τοὺς χιλιαστὰς. Αἱ
πλάναι των ἐκτίθενται καὶ ἀνασκευάζονται εἰς τὰ ἐξῆς
βιβλία: «Ὁ χιλιασμός» τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστη-
μίου Π. Τρεμπέλα, (Χιλιασταί ἢ μάρτυρες τοῦ Ἰεχω-
βά» ἑκδόσεις Ἀποστ. Διακονίας, «Ἐλεγχος τῶν χιλι-
αστῶν ἢ μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά» Κ. Λευκωσιάτου, καὶ
εἰς ἄλλα βιβλία καὶ ἄρθρα καὶ θρησκευτικὰ περιοδικά.

Θὰ προσέξῃ, ὥστε ἡ προσπάθειά του νὰ μὴν ἐκ-
τροχιασθῇ εἰς ἀκρότητα. Δὲν χρειάζεται ἐχθρα καὶ
πάθος. Ποτέ δὲν θὰ στρέφῃ τὰ βέλη ἐναντίον προσώ-
πων καὶ οὔτε θὰ ἔχῃ σκοπὸν τὸν τὸν ἀφανισμόν των.
Διότι ὁ ἄνθρωπος καὶ αἰρετικὸς ἀκόμη δὲν παύει νὰ εἴ-
ναι δημιουργήμα τοῦ Θεοῦ. Ἀντικείμενον τῆς πολεμι-
κῆς του, λέγει ὁ ἱ. Χρυσόστομος, θὰ ἀποτελῇ ὅχι τὸ
πρόσωπον, ἀλλὰ ἡ κακοδοξία. Δὲν ἐπιτρέπεται κατὰ
τὸν ἀγῶνα ἐπ’ οὐδενὶ λόγῳ νὰ κάμῃ χρῆσιν ὁ ιερεύς
μέσων ἀθεμίτων. Μόνον μὲ νόμιμα καὶ θεμιτὰ μέσα θὰ
πολεμήσῃ. Εἶναι δὲ αὐτὰ ἡ ἐκθεσις τῆς ὀρθῆς πίστεως
καὶ ἡ ἀπόδειξις τῆς πλάνης τῶν αἰρετικῶν.

Ἄς μιμῆται καὶ ἐδῶ, συνεχίζει ὁ Πατήρ, τὸν ἱατρόν.
Αὐτὸς ἀναλαμβάνων νὰ θεραπεύσῃ τὸν ἀσθενῆ, δὲν πο-
λεμεῖ τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὴν ἀσθένειαν».

Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς ἀφορισμούς καὶ εἰς τὰ ἀναθέ-
ματα δὲν θὰ εἶναι πρόθυμος καὶ ταχὺς ὁ ιερεύς.

Αὐτὰ τὰ μέσα ἠμποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν μόνον
ἔστερα ἀπὸ σοβαρὰν μελέτην καὶ ἐγκρίσιν τοῦ Ἐπι-
σκόπου του. Διότι ἓνας ἀθασάνιστος χωριστὸς κάποιου
ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ἠμπορεῖ νὰ ἔχῃ τὰ ἀντίθετα ἀπὸ
τὰ ἀποτελέσματα, πού, ἐπιδιώσκουμεν.

Θὰ πολεμῇ λοιπὸν ὁ ιερεύς κάθε ἀντορθόδοξον
προπαγανδιστὴν, πού τολμᾷ νὰ παρουσιασθῇ εἰς τὴν ἐ-
νορίαν του, μὲ σύστημα καὶ ἀνδρείαν χριστιανικήν. Δὲν
θὰ εἶναι ὁ μισθωτὸς βοσκός, πού «θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρ-
χόμενον καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα καὶ φεύγει καὶ ὁ λύ-
κος ἀρπάξει αὐτὰ καὶ σκορπίζει, ὅτι μισθωτὸς ἐστὶ καὶ
οὐ μέλει αὐτῇ περὶ τῶν προβάτων» (Ἰωαν. ι', 12-13).
Παρά θὰ ἀποδειχθῇ ὁ καλὸς ποιμὴν, πού γνωρίζει κα-
λὰ τὰ πρόβατά του καὶ γνωρίζεται καλὰ ἀπὸ αὐτὰ
καὶ μόνον τὴν ἰδικήν του φωνὴν ἀκούουν καὶ τὸν ἀκο-
λουθοῦν καὶ «οὐχ ἀρπάσει τις αὐτὰ ἐκ τῆς χειρὸς του»
(Ἰωαν. ι', 28).

'Ανοιυτή ἐπιστολή

**Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Ὁρησκ. Περιοδικοῦ
«Χριστιανικῆ Σπίθα»
ὁδὸς Ζωοδόχου Πηγῆς 44**

1. Εἰς τὸ φύλλον σας ὑπ' ἀριθ. 324 τοῦ μηνὸς Μαρτίου ἐ.ε. ἀνέγνωσα τὰ ὅσα γράφετε, διὰ τὸν νέον Καταστατικὸν Χάρτην τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τόσον ἐν τῇ προλόγῳ τοῦ κειμένου αὐτοῦ, ὅσον καὶ εἰς τὰ παρατιθέμενα δύο (2) ὑπομνήματα τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Φλωρίνης κ. Αὐγουστίνου, ἅτινα ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν Σ. Ἱεραρχίαν, κατὰ τὰς συνεδριάσεις αὐτῆς ἀπὸ 1—10 Μαρτίου ἐ.ε.

2. Ἐξ ἀφορισμῶν δὲ τῆς γενομένης ἐν τῷ φύλλῳ τούτῳ ἀνακοινώσεώς σας, ὅτι διὰ τῶν δημοσιευμάτων αὐτῶν: «ἐπιθυμεῖτε νὰ διεγείρητε ζωηρότερον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ λαοῦ διὰ τὰ πράγματα τῆς Ἐκκλησίας, διότι ἡ ἔλλειψις ἐνδιαφέροντος διὰ τὰ ἐκκλησιαστικά ἐστὶν ἂν μὴ ἡ κυριώτερά, τοῦλάχιστον μία ἐκ τῶν κυριωτέρων αἰτιῶν τῆς καταστάσεως τῆς Ἐκκλησίας» ἀπευθύνω τὴν παρούσαν ἐπιστολήν.

3. Εἰς τὴν τετάρτην σελίδα τοῦ φύλλου σας γράφετε τὰ ἑξῆς:

«Ἐν ἐκ τῶν τρωτῶν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, τὸ χειρότερον ἐξ ὅλων εἶναι, πανθομολογουμένως, ἡ διάκρισις τῶν Ἱερῶν Κανόνων εἰς δογματικούς καὶ μὴ, πρὸς κατοχύρωσιν τῶν πρώτων μόνον.

» Κατόπιν τῶν ὧν ἠκούσαμεν ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, ἡ σκόπιμος αὕτη διάκρισις εἶναι ὄχι μόνον βλασφημία, ἀλλ' ἔτι χειρόν. Ὡς ἀμέσως ἀρνησμένη τὴν παρουσίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, αἰεὶ λαλοῦντος ἐν Ἀγίαις Τοπικαῖς καὶ Οἰκουμενικαῖς Συνόδοις καὶ τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ, εἶναι αἵρεσις. Ἐπὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου θέματος ἡ Ἱεραρχία ὀφείλει νὰ διαφωτίσῃ τοὺς κρατοῦντας καὶ τὸν λαόν, ἐκδίδουσα καὶ σχετικὴν ἐγκύκλιον. Οἱ δὲ ἐπιμένοντες εἰς τὴν διάκρισιν καὶ μετὰ τὴν γενικὴν καὶ κατ' ἰδίαν διαφώτισιν δεόν νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς αἰρετικοὶ καὶ δι' ὅς Πνευματικοὶ τῶν νεωτέρων χρόνων. Μόνον ἡ αὐστηρότης τῆς γλώσσης δύνανται νὰ σώσῃ τὴν κατάστασιν. Ἡ αὐστηρὰ γλώσσα, κατὰ τὸν Πλάτωνα εἶναι ὡς ἄγκυρα ἐν ἡμέραις τρικυμίας. Ἐάν δὲ καὶ τὴν αὐστηρὰν γλώσσαν δὲν ὑπολογίσουν, τότε οἱ τοιοῦτοι, ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ἐμπίπτουν πρὸς τὸ ἄρθρον 41 τοῦ νέου Καταστατικοῦ.

4. Εἰς τὸ Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας καθορίζεται ἐπακριβῶς τί εἶναι αἵρεσις. Ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς ἔχετε προσδιορίσει ποῖα τὰ ἐπακόλουθα τῆς αἵρέσεως. Ἰδοὺ τί γράφετε εἰς τὸ φύλλον τῆς «Χριστιανικῆς Σπίθας» ὑπ' ἀριθ. 322 τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου ἔτους 1969:

«Αἵρεσις εἶναι ἡ δηλητηριώδης τροφὴ τῆς ψυχῆς. Εἶναι ἡ παραποίησης τοῦ τελείου. Εἶναι ἡ παρέκκλισις, ἐκ τῆς ὁδοῦ γοαμῆς, τὴν ὁποίαν χαράσσει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Αἵρεσις εἶναι ἡ παραδοχὴ ὁρη-

σκευτικῶν ἰδεῶν, τὰς οποίας ἡ Ἐκκλησία καταδικάζει ὡς ψευδεῖς καὶ ἀντικειμέναις εἰς τὴν ὁρθὴν αὐτῆς πίστιν. Αἵρεσις εἶναι ἔγκλημα κατὰ τοῦ κύρους καὶ τῆς αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς ἱδρυσεν ὡς στῦλον καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας».

5. Ἐνταῦθα σημειοῦται ἡ σοβαροπάτη παράλειψις σας. Διότι ἐνῷ διὰ τὴν διάκρισιν τῶν Κανόνων Τοπικῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὁρθῶς ἀποκρίνεσθε, ὅτι αὕτη εἶναι βλασφημία καὶ αἵρεσις, ἐν ταῦτοις διὰ τὴν ἀθέτησιν Κανόνων, θεσπισθέντων ὄχι μόνον ὑπὸ τῶν Συνόδων, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν Θεῶν Ἀποστόλων, τὴν ἐξοφθάλμως ἐπελθοῦσαν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924, συνεπείᾳ τῆς εἰσαγωγῆς ἐν τῇ τάξει τῆς Ὁρθοδόξου στρατευομένης ἐπὶ τῆς γῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, νέον σύστημα Ἱερολογίου καὶ Τοπικοῦ ἀκολουθιῶν, κατακεκομμένου ὑπὸ τῆς Ὁρθοδοξίας, ὡς θίγοντος τὸ περὶ ἐνότητος τῆς Μιάς, Ἀγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας δόγμα τῆς Πίστεως καὶ καταλατοῦντος τὴν Ἱερὰν Παράδοσιν, ἐξ ἀποκαλύψεως ἀλήθειαν, τοὺς Θεοὺς καὶ Ἱεροὺς Κανόνας, καὶ διαίρουντος τὸ Χριστιανικὸν πλήρωμα εἰς ἀντιθέτους ὁρησκευτικὰς μερίδας, παρὰ τὰ θέσμια καὶ τὴν αἰωνόβιον πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, οὐδεμίᾳ μνεῖα περὶ τούτων γίνεται εἰς τὰ πρὸς τὴν Σ. Ἱεραρχίαν ὑποβληθέντα ὑπομνήματά σας.

6. Ὀφείλετε νὰ παραδεχθῆτε, ὅτι ὄχι μόνον ἡ διάκρισις, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀθέτησις τῶν Ἱ. Κανόνων ἐμπίπτει ἀπολύτως εἰς ἅπαντας τοὺς προαναφερθέντας, περὶ αἵρέσεως, ἰδικούς σας χαρακτηρισμούς.

7. Νὰ ἀποδώσωμεν τὴν παράλειψίν σας ταύτην εἰς ἄγνοίαν τῶν πραγμάτων; Δὲν δυνάμεθα οὐδὲ κἂν νὰ τὸ διανοηθῶμεν. Ἰδοὺ τί γράφετε καὶ εἰς τὸ φύλλον σας «ΣΠΙΘΑ» ὑπ' ἀριθ. 102 ἔτους ἐκδόσεως 1950 ἦτοι πρὸ δέκα ἐννέα ἐτῶν:

«Ἡ ὑπὸ πίεσιν τῆς Πολιτείας ἀντικανονικὴ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἱερολογίου διέσπασε τὴν ἐνότητα τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἐδημιούργησε σάλον τεράστιον τοῦ ὁποίου τὰ κύματα κλυδωνίζον τὸ σκάφος αὐτῆς».

Τὸ κείμενον τοῦτο ἐπαναλαμβάνεται ἐπακριβῶς καὶ εἰς τὸ νεοεκδοθὲν κατὰ τὸ τρέχον ἔτος (1969) τεῦχος σας ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκκλησιαστικά ὑπομνήματα». Περὶ τούτου ἔχετε κἄμει μνεῖαν καὶ εἰς τὸ ὑπόμνημά σας τὸ ὑποβληθὲν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος (15—29 Ἰανουαρίου 1969).

8. Ἀνατρέχοντες εἰς τὰ Ἱερὰ κείμενα εὐχερῶς πιστοῦμεθα, ὅτι διὰ τὴν ἀκριβῆ τήρησιν καὶ περιφρούρησιν πάντων τῶν θεῶν θεσπισθέντων, ἐτέθησαν πλείους ὅσοι φραγμοὶ καὶ ἐπιτήμια. Ποίους ἀπὸ αὐτοὺς πρώτον καὶ τελευταῖον, νὰ ἀναφέρωμεν; Φειδόμενοι τοῦ χώρου τῆς παρούσης ἐπιστολῆς, περιοριζόμεθα εἰς τὰ κατωθί:

α) Τοῦ Τί οὗ τοῦ Θεοῦ, ἰδού

τοῦ τῆς στρατευομένης ἐπὶ γῆς Ἐκκλησίας:

«Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς». (Ματθ. 28—18).

«Ἐγὼ εἰμὶ τὸ φῶς τοῦ Κόσμου, ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς». (Ἰωάν. 8—12).

«Ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα καὶ ἄλλον Παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένῃ μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὃ πέμφει ὁ πατήρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν». (Ἰωάν. 14—27).

«Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις, ἡ δὲ τοῦ Πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις». (Ματθ. 12—31).

«Ὅς δ' ἂν βλασφημήσῃ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, οὐκ ἔχει ἄρσεν εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλ' ἔνοχος ἐστὶν αἰωνίου κρίσεως». (Μάρκ. 3—19).

«Ὅς δὲ σκανδαλίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμὲ συμφέρει αὐτῷ, ἵνα κορυσθῇ μύλος ὀνίκος εἰς τὸν τράχηλον αὐτοῦ καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης». (Ματθ. 18—6).

«Πᾶς ὁ παραβαίνων καὶ μὴ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ Θεὸν οὐκ ἔχει—ὁ μένων τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, οὗτος καὶ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν ἔχει». (Ἰωάν. 8—8).

6) Τῶν Θεείων Ἀποστόλων:

«Τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ Ἅγιον ὃ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς παιδαρχοῦσιν αὐτῷ». (Πράξεων 5—32).

«Ἵνα συμφώνως πιστεύομεν καὶ συμφώνως δοξάζομεν καὶ προσκυνῶμεν ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μὴ καθ' ἑαυτὰς ὡς αἱ ἐπουράνιαι φύσεις τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων πᾶσαι δοξάζουσιν τὸν Θεὸν συμφώνως». (Ἀποστολικῶν Διατάξεων).

«Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς ἀδελφοί διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τὸ αὐτὸ λέγητε πάντες καὶ μὴ ἦ ἐν ὑμῖν σχίσματα, ἥτε δὲ κατηρτισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοί καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ». (Παύλου πρὸς Κορινθίους Α'—10).

«Τούτο γὰρ φρονεῖσθε ἐν ὑμῖν, ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ». (Πρὸς Θεσσαλ. Β'—5).

«Μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν τῆς ἀπολυτρώσεως». (Πρὸς Ἑφεσ. Γ'—30).

«Ὁ ἀθετῶν οὐκ ἀνθρώπον ἀθετεῖ, ἀλλὰ τὸν Θεόν, τὸν καὶ δόντα τὸ Πνεῦμα Αὐτοῦ τὸ Ἅγιον εἰς ὑμᾶς». (Πρὸς Θεσσαλ. Δ'—8).

7) Τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων:

«Κελεύομεν τοῖς ἀποστατήσασιν ἢ ἀφισταμένοις Ἐπισκόποις μηδὲν ἐποκεῖσθαι κατὰ μηδένα τρόπον». (Κανὼν Γ' Οἰκουμένη).

«Ἐὰν τις παράδοσιν Ἐκκλησιαστικὴν ἔγγραφον ἢ ἀγραφον ἀθετεῖ, ἀνάθεμα». (Πράξεις 8 τῆς Ζ' Οἰκουμένη).

«Πάντες οὖν οἱ Χριστιανοί, ὡς γεννηθέντες ἐν τῇ Ἁγίᾳ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ, τὰς Παραδόσεις ὡς παρελάβομεν καὶ κρατοῦμεν καὶ ἐν αὐταῖς βεβαιώμεθα καὶ τὰς νέας καινοτομίας παραιτούμεθα, ἐπακο-

λουθόντες τῷ Θεῷ Ἀποστόλῳ καὶ ὅσα κατὰ καιροὺς τοῖς ἀοιδίμοις ἡμῶν Πατράσιν ἔδοξε ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν Ἀποστόλων καὶ Προφητῶν ἐποικοδομεῖσθαι δεχόμεθα, τὰ δὲ ἐναντίως ἔχοντα ὡς ἐχθρὰ καὶ πολέμια διαπτώμεν. Οὕτω τῇ παραδόσει τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐξηκολογήσαμεν καὶ οὔτε ὑφείψιν, οὔτε πλεονασμὸν ἐποιήσαμεθα. Ἀλλ' ἀποστολικῶς διδασκέντες κρατοῦμεν τὰς παραδόσεις, ὡς παρελάβομεν». (Συνδικὴ Ἐγκύκλιος τῆς Ζ' Οἰκουμένη).

«Μὴ καινοτομίαν ἢ ἀφαίρεσιν τῆς εὐσεβοῦς ἐν ἡμῖν κεκρατηκυίας συνήθειας. Τὰ γὰρ παραδοθέντα ἐν τῇ Καθολικῇ Ἐκκλησίᾳ οὔτε προσθήκην, οὔτε μείωσιν ἐπιδέχεται. Μεγίστη γὰρ τὸν προσθέντα καὶ τὸν ἀφαιρούντα τιμωρία δεσμοῖς». (Πράξεις 8 τῆς Ζ' Οἰκουμένη).

«Ἡμεῖς τῇ ἀρχαίᾳ Νομοθεσίᾳ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπακολουθοῦμεν. Ἡμεῖς τοὺς θεσμοὺς τῶν Πατέρων φυλάττομεν. Ἡμεῖς τοὺς προσθέντας ἢ ἀφαιρούντας ἐκ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας ἀναθεματίζομεν». (Πράξεις 8 τῆς Ζ' Οἰκουμένη).

10. Αἱ διατάξεις τῶν Ἱερῶν Κανόνων δὲν ἐφεισβάλλονται παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Διότι εἶναι θεμελιωμένοι παρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐκ τοῦ Πατρὸς ἐκπορευομένου.

11. Βάσει τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθειμένων φανερόν καθίσταται ὅτι οὐκ ἔστι μόνον οἱ ποιοῦντες τὴν διάκρισιν τῶν Ἱ. Κανόνων Τοπικῶν καὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων, εἰς δογματικούς καὶ μὴ, λογίζονται βλάσφημοι καὶ αἰρετικοὶ καὶ Πνευματομάχοι, ἐπὶ ποιῶν ἀφορισμῶν, ὡς ἀποφαίνεσθε ὀρθότατα, ἀλλ' ὑπερμέτρως περισσότερον καὶ οἱ κακοδόξως ἐμμένοντες εἰς τὴν ἀθέτησιν τῶν Κανόνων τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

12. Μετέωροι ἰστάμεθα πρὸ τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεοῦ.

Καὶ ἐν τῇ ὁμοφωνίᾳ μας δὲν προσπαθοῦμεν νὰ διαγείρωμεν τὸν νοῦν, πρὸς ἐπινόησιν εἰς τὴν Ἁγίαν ὁρμήσιν, τὴν χαραχθεῖσαν παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀσυγχώρητοι παρήμενον εἰς τὰ ἐπιτήμια. Ἐὰν δὲν συνασθαινωμένη τὴν οἰκτρὰν πνευματικὴν μας κατὰπτωσιν καὶ δὲν ζητήσωμεν τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, ὡς μὴ περιμένομεν τὴν σωτηρίαν.

Ποῖος θὰ φανῇ, τόσοι μέγας, τόσοι σιωπητοί, ὥστε νὰ ἄσῃ τὰ ἀναθήματα τῶν ἐν σκότει καὶ σκοτία προσευομένων καὶ μᾶς φέρῃ εἰς ἀγνωστὸς περιωπὴς ὁρίζοντας;

13. Ὅθεν, ὡς Ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται καὶ Κήρυκες τοῦ Θείου λόγου, ἐγκαλεῖσθε ἐν Κυρίῳ, ὅπως πράξητε τὸ καθήκον σας ὅχι μόνον ἐπὶ τῆς νῦν σημειωθείσης ἐν τῷ νέῳ Καταστατικῷ χάρτι τῆς Ἐκκλησίας διακρίσεως τῶν Ἱερῶν Κανόνων, εἰς δογματικούς καὶ μὴ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ μεζονος ζητήματος, τῆς ἀθετήσεως τῶν Κανόνων τούτων, πρὸς διαφύλαξιν τῆς Ἱερᾶς μας παρακαταθήκης καὶ ἐπικράτησιν τῆς δόξης τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥτις ἐν τῇ κυριολεξίᾳ εἶναι αὕτη αὕτη ἡ γνώμη τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ, δημιουργοῦ καὶ κριτοῦ τοῦ σύμπαντος κόσμου, ἐπιγείων τε καὶ ἐπουρανίων.

Μετά τιμῆς

Εὐάγ. Τομαράς Ὑποναύαρχος Β. Ν.

Περὶ καθαράς Προσευχῆς

«Πᾶσαι μὲν αἱ ἀρεταὶ συνεργοῦσι τῷ νῷ πρὸς τὸν δεῖον ἔρωτα, πλέον δὲ πάντων ἡ καθαρὰ προσευχή· διὰ ταύτης γάρ πρὸς τὸν Θεὸν πτερούμενος, ἔξω γίνεται πάντων τῶν ὄντων» (Θεοφ. Μάξιμος).

Μεγάλη ἀρετὴ ἡ προσευχή, διότι αὐτὴ μεταβάλλει τὸν κατὰ Θεὸν ζῶντα ἄνθρωπον καὶ ἰδιαίτερος τὸν Μοναχὸν εἰς ἄγγελον. Πολὺ δὲ ἀνωτέρα ἡ καθαρὰ προσευχή ἢ ὅποια γίνεται «ἄνευ χωρὶς ὁργῆς καὶ διαλογισμῶν» καὶ ὡς θυμίαμα εὐώδες ἀνέρχεται πρὸς τὸν οὐρανόν. «Ὅλαι αἱ ἀρεταὶ ἐξαγνίζουσιν καὶ λαμπρύνουσιν τὴν ψυχὴν». Ἡ καθαρὰ ὁμῶς προσευχή ἢ ἄνευ περισπασμῶν καὶ ἐνθυμήσεων πτεροῖ τὸν νοῦν καὶ τὸν ἐξυψώνει μέχρις αὐτῆς τῆς ὑπερκοσμίου Μακαριότητος.

Ποία ὁμῶς εἶναι ἡ καθαρὰ προσευχή; εἶναι ἐκείνη ἢ ὅποια ἐνώνει τὴν ψυχὴν μὲ τὸν Χριστὸν καὶ πληροῖ αὐτὴν τῶν δωρεῶν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ καθαρὰ προσευχή ἐπαυξάνει τὸν πρὸς τὸν Θεὸν ἔρωτα καὶ ἀποτελεῖ γέφυραν πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἀνάγουσαν. Ἡ καθαρὰ προσευχή ποιεῖ τὸν πρὸς τὸν Θεὸν πόθον διάπυρον καὶ φλογερὸν καὶ καθιστᾷ τὴν καρδίαν κατοικητήριον τοῦ Ἁγ. Πνεύματος.

Διὰ τῆς συνεχοῦς ἀναμνήσεως τοῦ γλυκυτάτου ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῇ προσευχῇ ἡ καρδία ἀποκτᾷ συνεχῶς πολλὰς ἀρετάς καὶ ἰδιαίτερος τὰς τρεῖς θεολογικὰς ἀρετάς, τὴν πίστιν, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὴν ἀγάπην. Ἰδιαίτατα ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη γιγαντῶται καὶ ὅσον περισσότερον ἡ προσευχή καθίσταται θερμότερα, τόσον καὶ ὁ θεὸς ἔρως πλημμυρίζει τὴν καρδίαν καὶ γίνεται διακαέστερος καὶ ἰσχυρότερος. Ὁ Ἀββᾶς Ἰσαάκ λέγει προτρεπτικῶς ἐπὶ τοῦ ὡς ἄνω θέματος: «Πᾶσῃ φυλακῇ τηρεῖν προσήκει τὴν ἑαυτοῦ καρδίαν, ὡς μήποτε τὴν περὶ Θεοῦ ἔγνοιαν ἐπιβαλεῖν, ἢ τὴν μνήμην τῶν θαυμασίων αὐτοῦ φαντασίας τῶν ματαιῶν καταρρυπαίνειν» ἀλλὰ διὰ τῆς διηγενοῦς καὶ καθαρᾶς μνήμης ἐντετυπωμένην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, ὥσπερ σφραγίδα ἀνεξάλειπτον, τὴν ὁσίαν τοῦ Θεοῦ ἔγνοιαν περιφέρειν· οὕτω γάρ ἡμῖν περιγίνεται ἡ πρὸς Θεὸν ἀγάπη, ἅμα τε διεγείρουσα πρὸς τὴν ἐργασίαν τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, καὶ ὑπ' αὐτῶν πάλιν αὐτὴ συντηρουμένη πρὸς τὸ διαρκές, καὶ ἀδιάπτωτον».

Ὁ δὲ ὁσιος Νεῖλος ὁ ἀσκητὴς ἀποφαίνεται οὕτω: «Μακάριος ἐστὶν ὁ νοῦς, ὃς ἀπερισπάστως εὐχόμενος, πλείονα πόθον αἰεὶ πρὸς Θεὸν προσλαμβάνεται» Ἀλλὰ χροὺ δὲ ὁ αὐτὸς μέγας Πατήρ λέγει:

«Ἰσαγγελλος γίνεται Μοναχὸς διὰ τῆς προσευχῆς ἐπιπολῶν ἰδεῖν τὸ πρόσωπον τοῦ Πατρὸς τοῦ ἐν Οὐρανοῖς».

Διὰ τῆς καθαρᾶς προσευχῆς ἐπαυξάνεται εἰς τὸ ἑπακρόν, ὁ πρὸς τὸν Θεὸν

πόθος, πολλάκις δὲ καὶ δάκρυα ἐξέρχονται ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν, τὰ ὅποια ἐπὶ περισσότερον ἐξάπτουν καὶ γιγαντώνουν τὴν φλόγα τῆς πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπης. Ἐπ' αὐτοῦ εἶπεν ὁ Ἀββᾶς Ἰσαάκ: «Ὁ τὰ ν, κινηθῇ ἡ μνήμη τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ διανοίᾳ αὐτοῦ (τοῦ ἀγαπῶντος δηλ. τὸν Θεόν), εὐθέως ἡ καρδία αὐτοῦ κινεῖται ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ καταφέρουσι δάκρυα δαψιλῶς· ἔθος γὰρ ἔχει ἡ ἀγάπη ἐκ τῆς μνήμης τῶν ἀγαπητῶν ἐξαπτεῖν δάκρυα» (Λογ. πε' σελ. 513).

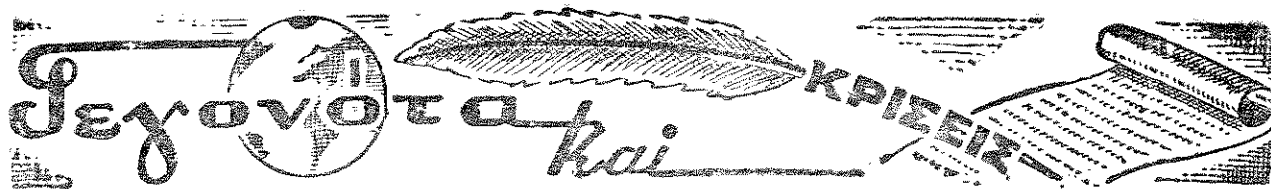
Ἐάν λοιπὸν ποθῶμεν πάντες οἱ κατὰ Θεὸν πνευματικῶς ζῶντες καὶ ἰδιαίτατα οἱ Μοναχοὶ νὰ ἀποκτήσωμεν τὴν τελείαν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ νὰ γίνωμεν ἰσάγγελοι, πρέπει νὰ ἐπιδοθῶμεν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς μεγάλης ἀρετῆς τῆς προσευχῆς ἔχοντες πάντοτε κατὰ νοῦν τὸ σοφὸν καὶ θεῖον λόγιον τοῦ Ὁσίου Νεῖλου τοῦ ἀσκητοῦ: «κατάστασις ἐστὶ προσευχῆς ἕξις ἀπαθῆς, ἔρωτι ἀκρωτάτῃ εἰς ὕψος νοητὸν ἀρπάζουσα τὸν φιλόσοφον νοῦν».

«Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας»

«Κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας» (ἔβρ. Δ' 14) ταύτης, ἀγαπητοί, τῆς Ὁρθοδόξου, τῆς διὰ τῆς ἱστορίας, διὰ τῶν Ἀπιστόλων, διὰ τῶν ἁγίων Μαρτύρων, διὰ τῶν Θειφόρων Πατέρων ἀποδεδειγμένης ὡς τῆς μόνης ἀληθοῦς, τῆς μόνης σωτηρίου, τῆς μόνης ἀναλλοιώτου τοῦ Ἀναλλοιώτου Πρωτομάρτυρος Σωτήρος καὶ Δεσπότης Χριστοῦ, περὶ τοῦ ὁποίου ὁ οὐρανοβάμων Ἀπόστολος λέγει: «Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας» (ἔβρ. ΙΓ' 8). Ἄς μὴ παραφερώμεθα λοιπὸν, ἀπὸ τὰς ξένας πρὸς τὸ Ὁρθόδοξον πνεῦμα ποικίλας τῶν αἰρετικῶν διδοχάς.

Ἐκλεκταὶ ἐκδόσεις

Ἐξεδόθη καὶ κυκλοφορεῖ τὸ ἀξίον πολλοῦ λόγου πνευματικὸν βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον: «ΝΟΣΤΑΛΓΗΜΑΤΑ» τοῦ Θεολόγου — Καθηγητοῦ κ. Διονυσίου Μπατιστάτου μὲ ἐνδιαφέροντα ἄρθρα Ὁρθοδόξου πνευματικότητος. Πωλεῖται πρὸς 20 δραχμάς.

Πανήγυρεις

Τὴν 3 Μαΐου ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῶν Ἀ-
ων Μαρτύρων Τιμοθέου καὶ Μαύρας πανηγυρίζει δι'
Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ὁ ὁμώνυμος Ἱερός Ναὸς
εἰς Κάρυστον.

Τὴν 9 Μαΐου ἡμέραν Πέμπτην τῆς Ἀναλήψεως
πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ὁ ὁμώνυ-
μος Ἱ. Ναὸς Σπάτων—Ἀττικῆς.

Τὴν 12 Μαΐου ἡμέραν Κυριακὴν τῶν Ἀγ. Πατέ-
ρων πανηγυρίζει δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας ὁ ὁ-
μώνυμος Ἱερός Ναὸς Παιανίας — Ἀττικῆς.

Τὴν 15 Μαΐου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τοῦ Ἀ-
γίου Ἀχιλλεῖου Ἀρχιεπισκόπου Λαρίσης πανηγυρί-
ζει δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Να-
ὸς Γούδας—Ἀθηνῶν.

Χειροτονία

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνοιο κ. Γερωντίου ἐχειροτο-
νήθη εἰς Ἱεροδιάκονον ὁ Κωνσταντῖνος Βελέντζας ἐκ
Ζευγολατιοῦ Κορινθίας, τῇ 23 Μαρτίου εἰς τὸν Ἱερόν
Ναὸν Ἀγίου Σπυρίδωνος Σαλαμίνοιο καὶ εἰς Πρεσβύτε-
ρον τὴν 1ην Ἀπριλίου ἐ.ε. εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν Εὐαγ-
γελιστρίας Ζευγολατιοῦ.

Εὐχόμεθα καλὴν πνευματικὴν πρόοδον.

Ἡ δρᾶσις τῶν Παπικῶν εἰς Τσε- χοσλοβακίαν

Ἡ δρᾶσις τῶν Παπικῶν εἰς Τσεχοσλοβακίαν φανερώ-
νει τοὺς καταχθόνιους εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας σκοπούς
των. Ὡς γνωστὸν, ἡ προπαγάνδα τῶν ὑπόλων οὐνιτῶν ὠρ-
γίασε προπολεμικῶς εἰς τὴν χώραν ταύτην, καὶ κατώρθω-
σε διὰ τῶν γνωστῶν ἀνοσιῶν μέσων νὰ προσηλυτίσῃ τὰς
300.000 Ὁρθοδόξων ἐκ τῶν 350.000 διαβιούντων ἐν αὐ-
τῇ. Κατὰ τὸ 1948 ὁμοῦ ἐτάχθη ὑπὸ τῶν τότε ἱθύνοντων
εἰς τοὺς Οὐνίτας τὸ δίλημμα: Ἡ, ἂν εἶναι Παπικοί, νὰ λει-
τουργοῦν εἰς τὸ ἐξῆς κατὰ τὸ Παπικὸν δόγμα καὶ μετὰ τὴν
περιβολὴν τοῦ Παπικοῦ Κλήρου, ἢ, ἂν εἶναι Ὁρθόδοξοι,
νὰ ἔχουν εἰς τὸ ἐξῆς τὴν σχέσιν καὶ τὴν ἀναφορὰν των πρὸς
τὴν Ὁρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Διότι ἡ ἐπαμφο-
τερίζουσα πρὸς παραπλάνησιν τῶν Ὁρθοδόξων στάσις
των, θὰ ἦτο εἰς τὸ ἐξῆς ἀπαράδεκτος. Κατόπιν τοῦ διαβή-
ματος τούτου, συνήλθεν εἰς Πρεσβὸς κατὰ τὴν 28ην Ἀπρι-
λίου τοῦ 1950 κληρικολαϊκὸν συνέδριον, τὸ ὁποῖον ἀπεφά-
σισε, μετὰ συντριπτικὴν πλειοψηφίαν, τὴν ἐπάνοδον των εἰς
τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἀλλ' οἱ караδοκοῦντες ἀμε-
τανόητοι Οὐνίται, ἐπωφεληθέντες τὰς τελευταίας ἐν τῇ χώ-
ρᾳ ταύτῃ γνωστὰς ἀνωμαλίας, κατώρθωσαν νὰ θέσουν καὶ
πάλιν ὑπὸ τῶν ἐλεγχόντων τὸ πλεῖστον ἐκ τῶν εἰς τὴν
Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἐπιστραφέντων πιστῶν.

Τὰ περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ «ἀγάπης»

Ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ ἀνοσία αὕτη πράξις τῶν Οὐνι-
τῶν, κατεθορύβησε πολλοὺς Ὁρθοδόξους, καὶ διήνοιξεν αὐ-
τῶν τὸν νοῦν τοῦ συνιέναι τὰς μεθοδείας τῆς ἀμετανόη-
του Παπικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἀπορρόφησιν τῆς Ὁρθοδό-

ξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ τὴν εἰς τὸν
Πάπαν ὑποδούλωσιν αὐτῆς. Ἡ ὑπαρξίς τῆς Οὐνικῆς προπα-
γάνδας εἰς τὰς χώρας τῶν Ὁρθοδόξων φανερώνει τρανῶς
τοὺς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καταχθόνιους σκοπούς τῶν
Παπικῶν.

Τὶ λέγει περὶ τούτων «ἡ Ἐκκλησία»

Τὰ ἐπίσημον Δελτίον τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας «Ἡ
ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ἀπηχοῦσα, ὡς γνωστὸν, τὰς γνώμας τῶν
ἱθύνοντων αὐτὴν, ἡσυχλήθη ἐσχάτως μετὰ τὴν ἐξέτασιν τοῦ
«ἐνωτικοῦ» θέματος.

Δὲν εἶναι λογικόν, γράφει, νὰ ἀγχοῶμεν τὰ 400 ἐ-
κατομμύρια τῶν ἀνὰ τὴν Κόσμον Παπικῶν, μετὰ τῶν ὁ-
ποίων ὑπάρχουν ἄρκετοί, οἵτινες ἐπιθυμοῦν τὴν ἐπάνοδον
των εἰς τὴν ἀρχαίαν Πατερικὴν τῆς Ἐκκλησίας κατάστασιν.
Συνιστᾷ τὴν ἀποχὴν τῶν ἀκροτήτων, καὶ τὴν συνέχισιν τοῦ
μετὰ τῶν Παπικῶν Διαλόγου. Ἀπαντώντες εἰς τὰς προ-
τροπὰς ταύτας λέγομεν: Δὲν πρέπει νὰ σπεύδωσιν οἱ

Ὁρθόδοξοι πρὸν τὴν μετὰ τῶν Παπικῶν ἔνωσιν, πρὸς
τὴν ὁποίαν ἀποβλέπει ὡς εἰς σανίδα σωτηρίας ἡ Παπικὴ
Ἐκκλησία, ἡ ὁποία, παρ' ὅλην τὴν ἐπιφανειακὴν ψυχραι-
μίαν της, ἀγωνιά διὰ τὸ μέλλον της. Ἡ ὑπαρξίς τῆς ὄντως
«Καθολικῆς» καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ
Ἐκκλησίας τῆς διατηρούσης ἀναλλοίωτον τὴν θεωρίαν
καὶ τὴν πράξιν τῆς Ἠνωμένης Ἐκκλησίας τῶν ἐκ τῶν πρῶ-
των Χριστιανικῶν αἰώνων, γίνεται ἔλεγχος εἰς τὰς ἐννοίας
πολλῶν καλοπροαιρέτων Παπικῶν. Μετὰ τὴν πάροδον τοῦ χρό-
νου γίνονται ἀντιληπτὰ εἰς τοὺς πολλοὺς τὰ περὶ «Πρωτεί-
ου», «Ἀλαθήτου» τοῦ Πάπα καὶ «Καθαρητηρίου πυρός» μη-
θεύματα τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Γίνεται εἰς τὴν ἐποχὴν
μας μία παγκόσμιος ἀναμόλυνσις τῶν πάντων. Κρίνον-
ται καὶ δοκιμάζονται τὰ πάντα, καὶ ὑπάρχει ἔκδηλος ἤδη
ἡ διάθεσις εἰς τοὺς πολλοὺς, τῆς ἀπαλλαγῆς των ἀπὸ τὰ
μορμολύκεια τοῦ παρελθόντος. Ἡ Ἀγία, ἡ Ἀχραντος Ὁρ-
θοδοξία δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ εἰς τι ἀπὸ τὴν ἐνεστώσαν δο-
κιμασίαν. Διότι ἔχει ἐποικοδομήσει ἐπὶ τοῦ μόνου «ΘΕΜΕ-
ΛΙΟΥ», «χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους...» (Α' Κορινθ.
γ' 12) ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ἔχει ἐποικοδο-
μήσει «ξύλα, χόρτον, καλάμην...» (αὐτόθι). Ἐφθάσε πλέον
ὁ καιρὸς, νομίζομεν, νὰ δοκιμασθῇ «διὰ τοῦ πυρός» τῆς ἀ-
τέγκτου Κριτικῆς, «ἐκάστου τὸ ἔργον». Καὶ τῆς μὲν Ὁρ-
θοδόξου Ἐκκλησίας τὸ ἔργον «ὃ ἐπωκοδόμησε, μενεῖ», λόγῳ
φύσεώς του, ἐνῶ ἀντιθέτως τῆς Παπικῆς «κατακαήσεται» ἐ-
πίσης λόγῳ τῆς φύσεώς του. (αὐτόθι 13—14)

Ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία διήλθε διὰ πυ-
ρὸς καὶ ὕδατος. «Διετηρήθη σώα ἐν μέσῳ τῶν ὑπὲρ δύνα-
μιν δοκιμασιῶν της, ὡς οἱ τρεῖς Παῖδες ἐν τῇ Βαβυλωνείῳ
καμίνῳ, κατὰ τὴν ὁμολογίαν αὐτοῦ τούτου τοῦ Μεγάλου
ἐνός ἐκ τῶν πρωτοπόρων τῆς Διαμαρτυρήσεως. Ἀπέ-
βη οὕτως αὕτη κατὰ τὸν προφητὰνάκτα, «ἀ ρ γ ὑ ρ ι ο
π ε π υ ρ ω μ ἔ ν ο ν, δ ο κ ῖ μ ι ο ν τ ῆ γ ἡ
κ ε κ α θ α ρ ῖ σ μ ἔ ν ο ν Ε Π Τ Α Π Λ Α Σ Ι Ω Σ». Δεδοξασμένη Νύμφη τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ, ἥτις ὁδεύει
συνεχῶς, ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της, τὴν μαρτυρικὴν ὁδὸν τῶν
Παθημάτων Αὐτοῦ, «ἀνταναπληροῦσα τὰ ὑστερήματα τῶν
θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν ταῖς σαρκί.» (Κολασ. α' 24) τῶν
ἐκάστοτε τέκνων της, καὶ «χαίρουσα ἐν τοῖς ὑπὲρ Χριστοῦ
παθήμασιν αὐτῆς» (αὐτόθι).